

Ende med Sagen. Utsaa, hvis Væbningerne vedtages, repræsenterer Forslaget egentlig det Standpunkt, om jeg saa maa sige, som vi tænke os, at man vilde kunne komme til, hvis Sagen var gaaet til et Kælleudvalg, idet vi — i ethvert Fald Flertallet af os — i meget væsentlige Punkter have opgivet Duffer, som vi have haft med Hensyn til Loven. Det er imidlertid en Selvfølge, at bliver der ikke Noget ud af Loven i denne Samling, og kan man ikke komme til Ende med den, ville vi, i ethvert Fald jeg for mit Vedkommende og jeg tror, at det gælder for flere af Forslagsstillerne, ikke føle os bundne ved disse Forslag, thi saa er der ingen Anledning til, at vi ikke skulle komme frem med de yderligere Duffer, vi have med Hensyn til denne Lov.

Efter disse Bemærkninger skal jeg tillade mig at omtale de enkelte Væbningers Forslag. Forslagene under Nr. 1, Nr. 2, Nr. 4—5 og Nr. 6 høre i Virkeligheden sammen, saaledes at naar Forslaget Nr. 4 vedtages, maa de andre dermed ogsaa betragtes som vedtagne. Disse Forslag gaa nemlig ud paa, at indføre en Bestemmelse i Loven om, at Udførsel og Transitering af Margarine skal være forbudt. Saaledes som Forslaget nu foreligger fra det andet Thing, indeholder det jo ikke en Gang den Bestemmelse, der staar i Loven af 5te April 1888, hvorved der indrømmes Indenrigsministeren Bemyndigelse til, om det anses fornødent, at forbyde Udførsel af Margarine. I det andet Thing har man udeladt denne Bestemmelse, men vi kunne ikke være enige i, at Udførsel af Margarine skal være tilladt. Under Forhandlingerne i 1888 var jo netop Spørgsmaalet om et Udførselsforbud et af de mest brændende. Man enedes om at indsatte i Loven denne Bestemmelse om, at Indenrigsministeren i fornødent Fald skulde kunne udstede Forbud. Det var et Kompromis, som egentlig Ingen, jeg tror ikke en Gang den høitærede Indenrigsminister, var rigtig tilfreds med, og nu, da Loven kommer for igen og da man kan overse Forholdene, er der i Virkeligheden ingen Grund til ikke at sætte et ligefremt Udførselsforbud ind i Loven. Det har nemlig vist sig, at man ikke derved vil gøre Uret mod Noget. Der er blevet forsøgt paa at skabe en Exportforretning af Margarine her i Landet, men det har vist sig, at disse Forsøg ere totalt mislykkede, saa man afstjærer altsaa ikke nogen Forretning ved at sætte et Forbud ind. Paa den anden Side kan der heller ikke være nogen Tvivl om, at man ved at sætte et Forbud ind, vil gavne det danske Smørs Stilling paa Markedet i Udlandet. Forholdet der er jo nu saaledes, at uagtet

der ikke udføres dansk Margarine fra os til det engelske Marked, benytter man dog at mærke Margarinen som dansk for at gøre Reklame dermed, og der kan ikke siges Noget imod det, thi det er vel sandt, at denne Margarine som labes derovre og benævnes danish mixture, ikke kommer herfra, men det kunne vi ikke modbevise, thi den kan komme herfra. Men har vi først et Forbud mod Udførsel af Margarine, som man kan henvide til, kan der ikke længere blive Tale om nogen dansk Margarine i den Forstand, at det skulde være Margarine, der udførtes her fra Landet, der er altsaa ingen Grund til ikke nu at tage dette Udførselsforbud; man fornærmer Ingen dermed, og efter de Oplysninger, der foreligger her, maa det antages, at man derved vil gavne Smøreporten. Jeg skal gøre en enkelt Bemærkning med Hensyn til Forslaget under Nr. 4. Naar det hedder: „Udførsel og Transitering af Margarine er forbudt,“ saa betragte vi det dog som en Selvfølge, at der under „Udførsel“ ikke er indbefattet Udførsel til Skibsproviantering. Jeg antager ikke, at det vil være nødvendigt at tage en udtrykkelig Bestemmelse derom op i Loven; men jeg kunde dog ønske, at den høitærede Indenrigsminister vilde udtale, at han er enig i denne Forstaaelse af Bestemmelsen, at Udførsel til Skibsproviantering ikke gaar ind derunder; thi skulde han være i nogen Tvivl i saa Henseende, vilde vi anse det for rigtig, at der tilføies den Bestemmelse, at der selvfolgelig kan sælges Margarine til Skibsproviantering. Det har nemlig vist sig, at Margarine er meget i Brug til Skibsproviantering, fordi den holder sig godt, og denne Brug bør man selvfolgelig ikke forhindre. — Forslag Nr. 3 ser ud som et Realitetsforslag, men er det i Virkeligheden ikke, det gaar kun ud paa at forandre Forslaget i formel Henseende. Der er nemlig i § 5 optaget en Bestemmelse om, at Farvebestemmelsen foretages paa den i Bilag til Indenrigsministeriets Skrivelse af 17de Mai 1888 foreskrevne Maade og efter de dertil hørende Farvetavler. Det er vor Mening at blive staaende ved Reglen, nemlig, at Bekjendtgjørelsen af 17de Mai skal vedblive at gælde; men det vil ikke være rigtig at optage en udtrykkelig Forskrift derom i Loven, det vilde være at gøre en administrativ Bestemmelse til Lov, og det pleier man ikke gjerne at gøre. I Stedet for dette Stykke foreslaa vi de for at sætte: „Det Fornødne herom optages i en af Ministeren udstedt Bekjendtgjørelse“, idet vi gaa ud fra, at denne Bekjendtgjørelse vil komme til at lyde paa, at det er de gamle Regler, der skulle vedblive at gælde. —